

ЯКЕ Б ПОГАНЕ НЕ БУЛО ЖИТТЯ

Їх так обтяжило чекання
моєї смерті, — позникали —
заледве півень крикнув зрання —
мої апостоли Петри, —
мені на шкоду існування.
Та попри все я жити смію,
о ні, хвалитися не хочу —
я не живу, а животію, —
та гордо кров моя несе
мою засмучену надію.
Хоч як — аби лиш тільки бути,
хоч як — аби лиш існувати,
нехай змарнів, нехай забутий,
аби лиш, смерте осяйна,
твоїх обіймів не відчути.
Хай хтось хвилини отакої
і лоно матері, і небо
кляне, ображений судьбою,
та я тримаюсь за життя,
та я кричу йому: EVOE!

Ендре Аді (1877–1919), Угорщина

ПІСНЯ ПРО ТЛІННІСТЬ І СКОРОМИНУЩІСТЬ ЖИТТЯ

В світі будь-яка людина,
наче книга чи картина,
всім взірцем слугує.
У житті, щасливій долі,
в нашій смерті та недолі
вірно нас малює.

Живемо, неначе ружа,
зривим робить життя мужа
і життєві мудрості:
розквітає вранці-рано,
листя губить, цвіт їй в'яне
у вечірній старості.

Цвіт, що квітне, відцвітає,
никне і життя втрачає,
щоб умерти, родиться.
Заразом стара й дитинна,
і бабуся, і дівчина,
квітне ружа, усихає.

Так весна життя людського,
від світанку молодого
потихеньку квітнучи,
вже відходить, проминає,
коли вечір наступає
і життєві сутінки.

Визначену цим законом
свою долю узакони,
вдумайся в життєву суть:
ким ти був, як народився,
ким сьогодні ти зробився,
що тобі роки несуть.

ДИТИНСТВО

Вся у синцях, подряпинах, зеленці —
 Куди ж ти знов повзеш, чого шукаєш знов
 Поміж стільців і шаф у цій кімнаті,
 Де пахне пилом від старих портретів,
 Дитячих, молодих колись облич...
 Опромінь сонця на портретнім склі,
 Волога темрява повільного смеркання!

Якась гримаса кривить їм уста —
 Дитячі, юні — все ж таки старі
 Від довгих літ, розтрачених ілюзій,
 Розпроданих чеснот, страждань, тривоги,
 Всього, що пролетіло поза склом
 Як цвіт вишневий, як осінній запах,
 Зимовий пил померлих павутинь.

Ополчища минулих поколінь
 Над ніжною фігуркою твоєю!
 Всі, як солдати, в білих комірцях
 Шкільних, у напрасованих сукенках,
 З ляльками на колінах, із книжками,
 Притиснутими міцно до грудей...
 Як тисне час! Минає день за днем;
 Одних нема, а інші — тільки тіні.

І тільки білі стіни хат сільських,
 Вишневий цвіт за стінами, і далі —
 Осінні запахи лісів і рік,
 Зимовий пил заблуканих доріг —
 Єднають нас, померлих і живих,
 В одній надії і одній печалі
 З дитям, що задрімало біля ніг.

Наталка Білоцерківець (нар. 1954), Україна

БОЖИЙ ОБРАЗ

Прощення, Жалість, Мир, Любов
 Ми в горі пізнаєм,
 І цим чеснотам осяйним
 Свої молитви шлем.
 Прощення, Жалість, Мир, Любов —
 Це Бог — святий Отець;
 Прощення, Жалість, Мир, Любов —
 Це й ми — творинь вінець.
 В Прощення серце ж бо людське,
 У Жалості — лице,
 В Любові — образ наш ясний,
 У Миру ж — одяг це.
 І кожен знає, хто б він не був,
 У образі людським
 Прощення, Жалість, Мир, Любов —
 Усе знаходить в нім.
 Цей образ в ближньому знайде
 Язичник, тюрк, юдей.
 Де Жалість, Прощення й Любов —
 Там Бог серед людей.

ПРИКМЕТИ ІМІТАЦІЇ

Бійтеся вдень і вночі,
коли цвітуть вишні і коли сніг біліє — бійтеся.
Бійтеся, коли сієте пшеничне зерно,
і в жнива — бійтеся.

Бійтеся, коли глибоко в копальнях
добуваєте вугілля,

і коли креслите лінії на полотні — бійтеся.

Бійтеся приходу нелюдини.

Нелюдина прийде із часом у нашу землю,
будьте пильними,
не пропустіть її приходу і не забудьте оповістити
весь світ про її прихід.

Нелюдина насаджує дерева корінням угору,
птахів навчить повзти, а змії літати,
ріки поверне текти вгору,
а гори зробить проваллями.

Всі подумають: оце і є справжня
сильна людина, яка
підкорила собі весь світ.

Але то буде нелюдина, що
швидко розмножиться і винищить
усіх справжніх людей
і лише себе назве справжньою людиною.

Тяжко буде побачити нелюдину,
бо зовні буде схожою
на людину — їстиме ложкою і питиме з кукля.
Тяжко визначити, що то за трунок

налито у келих,

аж поки не вип'ємо. Тяжко!

Та ще коли ми саміє
келихами і той трунок наливано у нас самих.

Трунок, який перетворює мене на муху,
зовні зовсім схожу
на бджолу. Хто тоді визначить, де муха,
а де — бджола!

Василь Голобородько (нар. 1945), Україна

